

MINT A KANNIBÁLOK

VÁZLAT EGY P...US ARCKÉPÉHEZ

Sikeres ember. Köntörfalazó,
alamuszi, nagylelkűen ígéretet,
de, hogy beváltsa, sohase reméljed;
ravasz ajkáról úgy csobog a szó,

mitn völgy felé a gyors hegyi patak,
füledbe úgy csorgatja, mint a mérget;
egyetlen nagy eszménye van: az érdek,
tárcája bűnös pénzeztől dagad.

A bársonyszék, a hatalom az álma,
feje alatt ország legyen a párna,
öt tömje a toronyház és a vályog.

Az éhes versenytársakkal goromba
élet-halál harcot vívnek naponta,
s felfalják egymást, mint a kannibálok.

ÉVEK, CSEREPEK

Elhullnak az évek, lábunk alatt
már nincs is más, csak reccsenő cserép,
roncsok között keresgél megmaradt
kis jót lelkünk: kopott, koldus veréb.

Amint törött agyagtáblák felett
gönyvedező, fáradt régész kutat
megfejtendő, irányadó jelet,
múltakba visszavezető utat,

úgy turkálunk a málló cserepekbe
mohó kézzel, reménykedően, remegve,
egy megmentő, értelmes, ronthatatlan

jelet keresve a silány salakban,
mely, arcunk bár fakó, megrogy a térdünk,
megvigasztal, hogy nem hiába éltünk.

MINT JÁTÉKASZTALNÁL A KÁRTYÁS

Borús égbolt alatt szárnyalva hallgat
a reggel hímöke, a víg pacsirta.
Nincs helye most jókedvnek és a dalnak.
Az árnyas hegyoldalát kopaszra nyírta

a telhetetlen, ostoba mohóság,
oda a békés csermely, fűttyős erdő.
Foszló emlék a szépség és a jóság.
A föld és tenger, minden ronda fertő,

a bemocskolt világon nincsen áldás.
Mint játékasztalnál a léha kártyás,
múltat, jövőt, mindent elvesztegettünk.

Dögmadarak kóvályognak felettünk.
Nincs más, ami lelkünkben dalt fakasszon,
csak egy hűséges, tiszta szemű asszony.

HARAGSZIK A TERMÉSZET

Haragszik ránk a Természet. A Rendet
felrúgjuk, összekuszáljuk naponta,
dúljuk, pusztítjuk azt, amit teremtett,
szép Földünket csúfítva és lerontva;

utál a Föld, és egyre mérgebben
reng, hogy lerázzon, mint kutya a bolhát,
dagad a düh a szennyezett vizekben,
és már házunk alapját ostromolják,

orkánok, tornádók haragja tombol
remegő falvak, városok felett,
és gyilkosabbak, mitn a hun s a mongol.

Duhaj, komisz fiait, nem szeret
minket a Föld, s mint átokverte terhet,
maholnap tán a rideg Űrbe kerget.

CSUPÁN AZ ÉJ...

Csupán az éj, csupán a csillagok,
a hallgatag utcán a léha szél,
a hályogos szemű házablakok,
a megvénült, megroggyant, sánta tél.

Csupán az éj, csupán a csonka Hold,
dúlt párnák közt az álmatlan magány,
sötét sarkokban száz kaján kobold,
kihűlt sorok a költő asztalán.

Csupán az éj, csupán egy pillanat,
mikor fáradt, petyhüdt agyunkba villan
egy édes-bús emlékkép, felragyog

még egyszer újra, és már el is illan,
nyomában csak a puszta éj marad,
csupán az éj, csupán a csillagok...

JÓ ILYENKOR...

Akárha érzékeny festő ecsetje
pingálta volna, oly szép és finom
a fáradt táj, bágyadt virágszirom,
a sunyító, halvány árnyak keletre,

a halkuló színorgia, a kékek
s a pirosak, e késő alkonyat,
egy csitrin a lángszínű hajfonat,
portyázó nőkön csábító nyakékek.

Jó most e színes félhomályban úszni,
jó lustán zsibbadt tagjaidra húzni
az égbolt selymes, lanyha takaróját.

Jó ilyenkor a fecskék és a golyák
varázsos útján messze-messze menni,
hol bíbor köntöst ad reád a Semmi.

SIRAT A TÁJ

Meghalt ma valaki. Nyüszítenek
borzas kutyák kültelki udvarokban.
Lábad alatt a kő jajongva roppan.
Az út szélén a nyárfa is remeg.

Nyüszítenek a szomorú ebek.
Megtörmek barna szemükben a fények.
A csíz torkába beszorult az ének.
A táj fölött síró karvaly lebeg.

Valaki meghalt. Szeretett. Szerették.
Halkszavu volt, szerény és élheterlen –
és egy rossz perc leverte, mint a lepkét.

Bús emlékét felírta fűre, lombra,
arcát megőrzi izzó, szép keretben
a mindent látó Nap arany korongja.

HÓVIRÁG

Az ámuló házak közt láthatatlan
bikák robognak fújtató csapatban,
orrlyukaikból áradó meleg
fuvallatok elűzik a telet.

Nézd, előbukkan már a téli égbolt
morcos felhői közt egy tiszta, kék folt,
s hóbundájából a tetőcserép,
vidámabban szökdécsel a veréb.

Öles sáljuktól örvendezve sorra
előbújik a kölykök álla, orra,
a napfény is kigyúl a nők szemén.

Megjött a tavasz kis hírnöke, látod:
megpezdült utcasarkon hóvirágot
kínálgat egy füstös képű legény.

ALKONYATI BÚCSÚ

A dombhátról a Nap még búcsut int,
s piros képpel mindent veresre fest.
Hűvös fuvallatával meglegyint
a tölgyliget felől a kora est.

Elhalkuló szavakkal köszön el
a pihenőre tért madársereg.
Az égen lankadt birkanyáj legel.
Ily békés csak az alkonyat lehet.

A tájat, lelket ellepi a csend.
Búcsúzik némán minden. Odafenn
kidugja már egy csillag a fejét.

Az álmos eb vackában elmereng,
aztán szemét lehunyja csendesesen,
s paplant terít rá lágyan a sötét.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Jánosházy György

Látó Szépirodalmi Folyóirat